

Οι γλυκόλαλες της Ανάστασης καμπάνες αντηχούν ακόμα παρήγορα στ' αυτιά μας... Στα μάτια μας λάμπει ακόμα ολόφωτη η θάλασσα των αναμμένων κεριών, που την Μεγάλη Παρασκευή συνόδεψε το «γλυκύ έαρ» της ψυχής μας στου τάφου την καταχνιά και το βράδυ της «μιάς των Σαββάτων» υποδέχονταν το νυμφίο της καρδιάς μας «ως εκ παστάδος προερχόμενον»...

Γρήγορα, όμως, οι εμπειρίες αυτές θα επικαλυφθούν από της καθημερινότητας την τύρβη και θα παραμένουν βαθιά μέσα στην ψυχή μας σαν μια ανάμνηση και προσμονή ταυτόχρονα γλυκιά...

Οι άνθρωποι, που πλημμύρισαν τους Ναούς, στις πόλεις, στα χωριά και τα νησιά, θα επιστρέψουν στην έναγχο καθημερινότητά τους, συνεχίζοντας τον αγώνα το σκληρό της επιβίωσης, μέσα σε ένα στάδιο, όπου κυριαρχεί ο αδυσώπητος ανταγωνισμός, ο κυνικός ατομικισμός και ταυτόχρονα η πικρή αίσθηση της ματαιότητας, που η οδυνηρή πραγματικότητα δημιουργεί!

Θα ριχτούν στην πνευματικά άνυδρη καθημερινότητά τους, ο μόχθος και η αγωνία της οποίας θα σκληρύνει την καρδιά τους και η περιρρέουσα ατμόσφαιρα της απιστίας, της απελπισίας και της υλοφροσύνης θα δοκιμάσει σκληρά την πίστη και τα βιώματά τους....

Μέχρι τις επόμενες γιορτές, μέχρι το επόμενο Πάσχα, που όλοι με παιδική ανυπομονησία προσδοκούν, όχι τόσο για να ξεκουραστούν σωματικά, όσο για να ξεδιψάσουν πνευματικά και να αναζωογονηθούν ψυχικά.

Πριν πολλά χρόνια, ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ είχε μιλήσει με αισιοδοξία για την πίστη των Ελλήνων, οι οποίοι το Πάσχα παίρνουν τη «Λαμπαδούρα» τους και πηγαίνουν στην Εκκλησία.

Από κάποιους τότε είχε λοιδορηθεί, σήμερα, όμως, έχει δικαιωθεί!

Γιατί η πασχαλινή «λαμπαδούρα» δεν είναι απλά ένα ωραίο και γραφικό έθιμο, αλλά μια απόδειξη ότι οι Έλληνες ήταν, παραμένουν και θα παραμένουν Ορθόδοξοι Χριστιανοί!

Και δεν είναι λίγοι αυτοί, που μιλούν για θαύμα!

Και είναι θαύμα...

Διότι, πώς μπορεί να εξηγηθεί, να ερμηνευθεί και να κατανοηθεί αυτή η επιμονή των Ελλήνων στα ιερά και τα όσια της παράδοσής μας σε μια εποχή έντονα αντιπνευματική και ενίοτε αντιχριστιανική;

Σε μια εποχή, κατά την οποία στη Δύση κλείνουν οι Ναοί και μετατρέπονται σε μουσεία ή χώρους πολιτιστικών εκδηλώσεων, στην Ελλάδα συνεχώς χτίζονται καινούριοι Ναοί..

Σε μια εποχή ενορχηστρωμένης απιστίας και αμφισβήτησης του Χριστού, οι Έλληνες κρατούν την πίστη τους ζωντανή.

Η θύελλα και η παγωνιά του κόσμου δεν αγγίζει τις ψυχές τους, που μέσα τους βαθιά παραμένει άσβηστη η σπίθα της πίστης, η νοσταλγία της παιδικής αθωότητας, η ελπίδα της λύτρωσης.

Αλλ' η αθρόα προσέλευση των πιστών στους Ναούς την-και κάθε-Μεγάλη Εβδομάδα δεν είναι μόνο τεκμήριο της πίστης και της εμπιστοσύνης τους προς την Εκκλησία, αλλά και απόδειξη της μέσα στο χρόνο συμπόρευσης Ελληνισμού και Εκκλησίας και των δεσμών που τους συνδέουν, τους οποίους μάταια να διαρρήξουν οι «τα κέντρα λακτίζοντες» προσπαθούν.

Η πρωτόγνωρη και απρόσμενη αλλαγή, που ενέσκηψε στην ατομική και κοινωνική ζωή των Ελλήνων τα τελευταία χρόνια, έθιξε, αμφισβήτησε ή και ανέτρεψε ιδέες, ιδεολογίες και θεσμούς, που μέχρι προ τινος θεωρούνταν και φαίνονταν ακλόνητοι και σταθεροί.

Ο οργισμένος χείμαρρος της αμφισβήτησης, που σάρωσε πρόσωπα και κάθε είδους οργανισμούς «στράφηκε προς τα πίσω» στην περίπτωση της Εκκλησίας, η Οποία βγαίνει από την εθνική μας αυτή δοκιμασία πιο σταθερή, πιο ισχυρή, παρ' όλα τα πυρά που στράφηκαν ή και στρέφονται ενάντια στους εκπροσώπους Της.

Παρά τούτα, η Εκκλησία σήμερα, όπως και σε ανάλογες περιπτώσεις στο παρελθόν, εκτός από τον ποιμαντικό και πνευματικό Της ρόλο, αναλαμβάνει και ρόλο εθναρχικό, κοινωνικό και επιστηρικτικό, κατακτώντας πανηγυρικά την εμπιστοσύνη των πιστών-και όχι-μόνο, παρά τις κατά το ανθρώπινο ατέλειες των μελών Της.

Θεανθρώπινος οργανισμός η Εκκλησία, με θεία και υπερτέλεια Κεφαλή και Μέλη θνητά και ατελή...

Άνθρωποι, «σάρκα φορούντες και τον κόσμο οικούντες» συναποτελούν το Σώμα Της, με συναίσθηση της ασθενείας τους και διαρκή την επιθυμία και την αγωνία της θεραπείας τους.

Αυτή την Εκκλησία, που, στρατευμένη στο διαρκή πόλεμο κατά της αδικίας και του κακού, εσωτερικού και εξωτερικού, συχνά «τραυματίζεται», άλλοτε «ματώνει» και ενίοτε «υποχωρεί» οι Έλληνες εμπιστεύονται, σ' αυτήν καταφεύγουν, απ' αυτήν βοήθεια και στήριξη περιμένουν, τον παρηγορητικό Της λόγο αναζητούν, για να κρατήσουν ζωντανή την ελπίδα και την αγωνιστικότητά τους για ένα μέλλον καλύτερο, που τους αξίζει και τους ανήκει!

Και δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά!

Αν, κατά την αψευδή διαβεβαίωση του Χριστού «πύλαι Άδου ου κατισχύσουσιν Αυτής», είναι μαθηματικά βέβαιο ότι και θύελλαι κρίσεως ου συνταράξουσιν

Αυτήν!

Και τούτο διότι, Χριστός Ανέστη!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 3 Μαΐου 2014)